

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 r.

sprawy **M. A.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 grudnia 2016 r. sygn. akt VII K 455/16

I. wyrok zaskarżony w odniesieniu do M. A. zmienia w ten sposób, że:

1. uchyła orzeczenie z pkt III wyroku o wymierzeniu oskarżonemu M. A. kary łącznej pozbawienia wolności;
2. ustala, że czynów z pkt I i III aktu oskarżenia oskarżony dopuścił się w nocy z 29 na 30 maja 2016r.;
3. obniża orzeczoną w pkt I wyroku karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat;
4. w ramach pkt-u II aktu oskarżenia uznaje M. A. za winnego tego, że w nocy z 28 na 29 maja 2016r. w S. przy ul. (...) po wepchnięciu okna uchylnego w domu R. G. wszedł do środka domu i zabrał w celu przywłaszczenia odkurzacz przemysłowy marki (...), wiertarkę marki M., wkrętarke marki B., wiertarkę wraz z walizką i wiertłami marki (...), szlifierkę kątową marki M., dużą szlifierkę kątową marki M. oraz mieszadło marki R. o łącznej wartości 4.070 zł na szkodę R. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za ten czyn na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 91§2 kk orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego M. A. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. A. oskarżony został o to, że:

I. w nocy z 30 maja 2016 r. w miejscowości N. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim wybiciu szyby w oknie dokonał włamania do sklepu (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia kartony papierosów różnych marek oraz butelki alkoholu różnych marek o łączonej wartości 7410,51 zł, przy czym działaniem swym umyślnie dokonał uszkodzenia szyby w witrynie sklepowej i drzwiach wejściowych poprzez ich wybicie, spowodował wygięcie zamka w szufladzie, potłuczenie płytek przed sklepem, zarysowanie blatu lady sprzedażowej i regału z alkoholami, parapetu pod witryną poprzez jej wyszczerbienie, powodując straty w wysokości 1500 zł, co spowodowało ogólną sumę strat w wysokości 8910,51 zł na szkodę M. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach art. 64 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

II. w nocy z 28 na 29 maja 2016 roku w S. przy ul. (...) po uprzednim siłowym wepchnięciu okna uchylonego włamał się do wnętrza domu skąd zabrał w celu przywłaszczenia odkurzacz przemysłowy m-ki E., wiertarkę m-ki M., wkrętarke m-ki B., wiertarkę wraz z walizką i wiertłami m-ki F., szlifierkę kontową m-ki M., dużą szlifierkę kątową m-ki M. oraz mieszadło m-ki R. o łącznej wartości 4070 zł na szkodę R. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach art. 64 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

III. w nocy z 30 maja 2016 roku w S. przy ul. (...), po uprzednim uderzeniu betonową kostką w szybę w drzwiach wejściowych oraz w witrynie sklepu (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do wnętrza sklepu w celu zaboru mienia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń, przy czym działaniem swym dokonał umyślnego uszkodzenia szyby w witrynie sklepu oraz drzwiach wejściowych poprzez ich zbitcie czym spowodował straty w wysokości 2000 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w warunkach art. 64 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

H. G. oskarżony został o to, że:

IV. w nocy z 30 maja 2016 r. w miejscowości N. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim wybiciu szyby w oknie dokonał włamania do sklepu (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia kartony papierosów różnych marek oraz butelki alkoholu różnych marek o łączonej wartości 7410,51 zł, przy czym działaniem swym umyślnie dokonał uszkodzenia szyby w witrynie sklepowej i drzwiach wejściowych poprzez ich wybicie, spowodował wygięcie zamka w szufladzie, potłuczenie płytek przed sklepem, zarysowanie blatu lady sprzedażowej i regału z alkoholami, parapetu pod witryną poprzez jej wyszczerbienie, powodując straty w wysokości 1500 zł, co spowodowało ogólną sumę strat w wysokości 8910,51 zł na szkodę M. W.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Ł. R. oskarżony został o to, że:

V. w nocy z 28 maja 2016 roku w miejscowości B. W. gm. S. woj. (...) nabył od M. A. wkrętarkę m-ki B., wiertarkę m-ki F. wraz z walizką i wiertłami, szlifierkę kontową m-ki M. oraz dużą szlifierkę kątową m-ki M. o wartości 2370 zł za kwotę 650 zł wiedząc, że uzyskane były za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem na szkodę R. G.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2016 roku, sygn. akt VII K 455/16, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego M. A. uznał za winnego dokonania zarzuconych mu czynów z pkt I i III aktu oskarżenia przyjmując, że zostały popełnione w warunkach, o których mowa w art. 91 § 1 kk i za te czyny na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. A. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt II aktu oskarżenia i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk skazał oskarżonego na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu **M. A.** karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **H. G.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **H. G.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego **H. G.** w okresie próby do informowania Sądu Rejonowego w Siedlcach – Sekcja Wykonawcza, o przebiegu okresu próby, w formie pisemnej raz na 6 miesięcy począwszy od uprawomocnienia się wyroku;

VII. oskarżonego **Ł. R.** uznał za winnego tego, że w nocy z 28 maja 2016 roku w miejscowości B. W. gm. S. woj. (...) nabył od M. A. wkrętarkę m-ki B., wiertarkę m-ki F. wraz z walizką i wiertłami, szlifierkę kontową m-ki M. oraz dużą szlifierkę kątową m-ki M. o wartości 2370 zł za kwotę 650 zł w okolicznościach, na podstawie których mógł i powinien przypuszczać, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, to jest dokonania czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 292 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 292 § 1 kk skazał oskarżonego na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 złotych;

VIII. zwolnił oskarżonego M. A. od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

IX. zasądził od oskarżonego H. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 520 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków;

X. zasądził od oskarżonego Ł. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2017 roku, Sąd Rejonowy w Węgrowie na podstawie art. 420 § 1 kpk, uzupełnił powyższy wyrok zaliczając każdemu

z oskarżonych na poczet orzeczonych wobec nich kar, okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, wynikającego z ich zatrzymania w tej sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. A. zaskarżając go w całości i na podstawie art. 427 kpk i art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony M. A. dokonał w nocy z 30 maja 2016 roku włamania do sklepu (...) w miejscowości N. w sytuacji, gdy oskarżony w tym dniu, powyższego przestępstwa nie popełnił, a z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że do włamania do ww. sklepu doszło w dniu 29 maja 2016 roku, co skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z wyjaśnień oskarżonego M. A., których treść została uznana za wiarygodną i przyjęcie, że oskarżony włamał się do wnętrza domu przy ul. (...) poprzez siłowe wepchnięcie okna w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony wszedł do budynku poprzez otwarcie uchylonego okna, a tym samym bez przełamania zabezpieczeń, co skutkowało przyjęciem, że oskarżony popełnił przestępstwo kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 kk nie zaś przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 kk, a w konsekwencji wymierzenie kary rażąco surowej;

Obrońca oskarżonego alternatywnie zarzucił:

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 399 kpk i art. 6 kpk, poprzez nie powiadomienie oskarżonego jako strony o zmianie kwalifikacji prawnej czynu, tj. zakwalifikowanie zarzucanych w pkt I i III aktu oskarżenia czynów jako przestępstwa ciągłego, co pozbawiło oskarżonego prawa do obrony i możliwości wypowiedzenia się w tej kwestii;

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 kk poprzez zakwalifikowanie przestępstw z pkt I i III aktu oskarżenia jako ciągu przestępstw w sytuacji, gdy ciągiem przestępstw winny być objęte wszystkie czyny zarzucane oskarżonemu, tj. w pkt I, II i III, co skutkowało wymierzeniem M. A. kary rażąco surowej,

5. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wskazanych w pkt I i II wyroku oraz wymierzonej kary łącznej z pkt III w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności poprzez nieuwzględnienie wyrażonej skruchy przez oskarżonego, jego postawy w trakcie postępowania, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary rażąco surowej.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów wskazanych w pkt I i II aktu oskarżenia,

ewentualnie:

2. uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania,

alternatywnie:

3. wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W toku rozprawy obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, przy czym przede wszystkim wniósł o przyjęcie, że czyn oskarżonego zarzucony mu w pkt 2 aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw.

z art. 64 § 1 kk, w przypadku zaś nieuwzględnienia tego wniosku o przyjęcie, że wszystkie trzy zarzucone oskarżonemu czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i wymierzenie mu za te czyny kary znacznie złagodzonej. Prokurator wniósł o doprecyzowanie w wyroku dokładnego czasu popełnienia przez oskarżonego przestępstw z pkt 1 i 3 a/o w ten sposób, że oskarżony dopuścił się tych przestępstw w nocy z 29 na 30 maja 2016r., a nadto przyłączył się do wniosku apelacji z pkt 4 dotyczącej przyjęcia, że wszystkich trzech przestępstw oskarżony dopuścił się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, natomiast co do pozostałej części apelacji obrońcy oskarżonego, oświadczył, iż wnosi o jej nieuwzględnienie. Oskarżony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy, przy czym wniósł przede wszystkim o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ze względu na fakt, iż zmienił w ostatnim okresie czasu swoje postępowanie, podjął leczenie odwykowe, założył rodzinę i chciałby, aby Sąd wymierzył mu karę łagodniejszego rodzaju.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna jedynie w części, dlatego skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w treści orzeczenia Sądu Odwoławczego, a nie w kierunku postulowanym w złożonym środku odwoławczym.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podda analizie podniesione przez skarżącego zarzuty mające na celu podważenie zawartego w pkt I zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o skazaniu oskarżonego za czyn z pkt I aktu oskarżenia. Apelujący domagając się uniewinnienia oskarżonego od tego zarzutu, na podstawie art. 438 pkt 3 kpk, podniósł w apelacji, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż oskarżony włamał się do sklepu (...) w dniu 30 maja 2016 r., podczas gdy z dowodów wynika, że zdarzenie miało miejsce 29 maja 2016 r. i wywiódł z tego, że skoro w dniu 30 maja 2016 roku nie doszło do takiego zdarzenia z udziałem oskarżonego, to uchybienie popełnione przez Sąd I instancji, powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonego przez Sąd Odwoławczy.

W ocenie Sądu II instancji, zarzut ten jest jedynie w niewielkim zakresie zasadny, co bez wątplenia nie mogło doprowadzić do postulowanego przez skarżącego skutku w postaci uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu z pkt I aktu oskarżenia. Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, trudno w pełni zgodzić się ze stwierdzeniem skarżącego, że ustalenie Sądu Rejonowego o tym, że do zdarzenia doszło 30 maja 2016 r., jest błędne i oznacza w rzeczywistości skazanie oskarżonego za inny czyn niż ten, do którego popełnienia oskarżony przyznał się. Apelujący formułując taki pogląd, po pierwsze pominął okoliczność, że ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy jego opisu, w tym w zakresie jego daty, a po drugie, nie uwzględnił dowodu z zapisu kamer monitoringu sklepu (...) w N., z którego wynika, że sprawcy byli we wnętrzu sklepu o godz. 3:08, w dniu 30 maja 2016 r. (k. 30-30v). Omawiany zarzut jest natomiast o tyle zasadny, że w świetle treści wyjaśnień oskarżonych M. A. oraz H. G., na które powołał się skarżący w apelacji, uzasadnione było ustalenie, że przedmiotowy czyn miał miejsce w nocy z 29 na 30 maja 2016 r.

Z wyjaśnień oskarżonych wynika bowiem, że spotkali się oni w dniu 29 maja 2016 r. w godzinach popołudniowych, a gdy wieczorem skończyły im się pieniądze na alkohol, postanowili włamać się do jakiegoś sklepu. W tym celu udali się do sklepu (...) w N. i popełnili zaplanowane przestępstwo.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, przyznając jedynie częściowo rację apelującemu oraz uwzględniając stanowisko oskarżyciela publicznego wyrażone w toku rozprawy odwoławczej, zmienił zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia, w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony czynu tego dopuścił się w nocy z 29 na 30 maja 2016 r. W pozostałym zakresie, odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego co do omawianego czynu, wyrok Sądu Rejonowego nie budzi wątpliwości, zwłaszcza, że oskarżony przyznał się do jego popełnienia, składając szczegółowe wyjaśnienia, a obrońca, nie podważał w apelacji orzeczenia o skazaniu oskarżonego za ten czyn, w drodze innych zarzutów niż wyżej omówiony. Ocena prawna tego czynu również nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego. Sąd Rejonowy, słusznie dzieląc kwalifikację prawną zaproponowaną w

akcie oskarżenia, uwzględniając dotychczasową karalność oskarżonego, uznał, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Przed oceną rozstrzygnięcia o karze orzeczonej za przypisany M. A. czyn z pkt I aktu oskarżenia, koniecznym jest poczynienie kilku uwag odnośnie skazania oskarżonego za przestępstwo z pkt III aktu oskarżenia, bowiem czyny z pkt I i III, słusznie uznane zostały przez Sąd Rejonowy za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, w rezultacie czego Sąd I instancji orzekł za te przestępstwa jedną karę. Stwierdzić więc należy, iż kwestia winy oraz sprawstwa oskarżonego co do czynu z pkt III aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, nie budzi w okolicznościach zaistniałych w przedmiotowej sprawie wątpliwości, o czym pośrednio świadczy chociażby fakt, że orzeczenie Sądu I instancji w tym zakresie zostało zaskarżone jedynie w części dotyczącej orzeczenia

o karze. Nadmienić jednak należy, iż wyrok w tym zakresie wymagał korekty

w zakresie ustalonej przez Sąd Rejonowy daty popełnienia czynu, z przyczyn tożsamy, o których była już wyżej mowa w przypadku czynu z pkt I aktu oskarżenia. Z wyjaśnień oskarżonych wynika, że, wbrew kolejności zarzutów opisanych w akcie oskarżenia, M. A., po tym jak spotkał się w dniu 29 maja 2016 roku z H. G., w pierwszej kolejności usiłował włamać się do sklepu przy ulicy (...) w S., a następnie dopiero wspólnie z H. G., włamał się do sklepu (...) w N.. Słusznie zatem oskarżyciel publiczny, w toku rozprawy odwoławczej, wniósł o sprecyzowanie daty czynu z pkt III aktu oskarżenia, poprzez przyjęcie, że miał on miejsce w nocy z 29 na 30 maja 2016 r. Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, ustalając, że czynu z pkt III aktu oskarżenia, oskarżony dopuścił się w nocy z 29 na 30 maja 2016 r.

Jak już wyżej zasygnalizowano, Sąd Rejonowy, zasadnie przyjął, że czyny opisane w pkt I i III aktu oskarżenia, zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Nie ma przy tym podstaw do uwzględnienia podniesionego w pkt 3 apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 399 § 1 kpk i art. 6 kpk, poprzez brak uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt I i III i zakwalifikowanie ich jako ciągu przestępstw. Niewątpliwie brak stosownego uprzedzenia stron w trybie art. 399 § 1 kpk

o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez uznanie zachowań oskarżonego za ciąg przestępstw, stanowi naruszenie wskazanego przepisu kodeksu postępowania karnego. Podkreślenia jednak wymaga, że aby naruszenie przepisu postępowania mogło zostać uznane za względną przyczynę odwoławczą określoną

w art. 438 pkt 2 kpk, musi ono mieć wpływ na treść orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowego, jeżeli Sąd orzekający ustalił, że przypisane czyny zostały popełnione

w warunkach ciągu przestępstw, lecz nie wymierzył kary powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia, na co zezwala przepis art. 91 § 1 kk, to uchybienie polegające na nieuprzedzeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, nie stanowiło mającego wpływ na treść orzeczenia, naruszenia art. 399 § 1 kpk (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 września 2011 r., II AKa 98/15, LEX nr 1814813, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 9 kwietnia 2014 r., II AKa 14/14, KZS 2015 r., Nr 3, poz. 91).

Sąd Rejonowy za czyny przypisane oskarżonemu w pkt I wyroku przyjmując za podstawę art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, skazał M. A. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary. W ocenie Sądu II instancji argumenty podniesione w apelacji, na poparcie tego zarzutu, należało uznać za trafne, a tym samym zarzut, za zasadny.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wymierzając karę sprawcy przestępstwa, bierze pod uwagę stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele wychowawcze ale także i zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć wobec osoby skazanej.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary za czyny z pkt I i III, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i wysoki stopień winy, a także uwzględnił jako okoliczność

obciążającą oskarżonego, uprzednią karalność oskarżonego. Te niekorzystne dla M. A. okoliczności zostały w sposób wyczerpujący przedstawione i uzasadnione w motywach zaskarżonego orzeczenia i nie ma potrzeby ich powtarzać.

O ile zgodzić się można z Sądem Rejonowym, że powyższe okoliczności powodują konieczność orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, to rację należało przyznać skarżącemu, że Sąd Rejonowy kształtując wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie uwzględnił istotnych okoliczności łagodzących, które w niniejszej sprawie w odniesieniu do oskarżonego występują, co doprowadziło do orzeczenia wobec niego kary nadmiernie surowej.

Słuszne są twierdzenia apelującego, że Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie uwzględnił postawy jaką oskarżony prezentował w toku całego postępowania. Wyjaśnić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, wielokrotnie prezentowano pogląd, iż wyrażenie skruchy i żalu są jednymi z najistotniejszych okoliczności łagodzących, a rzeczywiste przyznanie się do winy, tj. przyznanie wszystkich okoliczności istotnych dla ustalenia stanu faktycznego, należy ocenić jako najpoważniejszą, po czynnym żalu i przebaczeniu ofiary, okoliczność łagodzącą (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2014 r., II AKA 296/14, Legalis Numer 1092990, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 maja 2015 r., II AKA 68/15, Legalis Numer 1445856).

Podkreślenia więc wymaga, że oskarżony M. A. złożył obszerne i konsekwentne wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, które następnie podtrzymał na rozprawie. Wyjaśnienia te były szczegółowe, oskarżony podał wszystkie okoliczności istotne dla ustalenia przebiegu zdarzeń przypisanych mu w pkt I wyroku, ponadto wyraził skruchę. Nie negował żadnych, nawet najbardziej obciążających go faktów.

Chociaż postawa oskarżonego wyrażająca się w składaniu wiarygodnych wyjaśnień nie może mieć zasadniczego wpływu na wymiar kary, to niewątpliwie jest to pożądana w toku postępowania karnego postawa, która winna być nie tylko dostrzeżona, ale również realnie uwzględniona przez Sąd przy wymiarze kary. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy tego nie uczynił.

Z pisemnego uzasadnienia wyroku, wynika również, że poza polem widzenia Sądu I instancji przy kształtowaniu wymiaru kary za czyny z pkt I i III aktu oskarżenia, pozostały okoliczności dotyczące życia oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, a związanych z podjęciem przez niego leczenia odwykowego i ustabilizowaniem swojej sytuacji rodzinnej. Sąd Rejonowy dysponował dokumentami wskazującymi na te okoliczności (k. 271, 303), a potwierdzają je również dokumenty złożone do akt sprawy w toku postępowania odwoławczego (k. 330, 331).

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, wymierzona oskarżonemu kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie uwzględnia wskazanych wyżej okoliczności łagodzących. Uznając zatem racje autora apelacji o rażącej surowości kary, Sąd

II instancji, zmienił rozstrzygnięcie o karze za ciąg przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt I wyroku, przez obniżenie kary pozbawienia wolności do 2 lat, uznając, że czyni ona zadość wymaganiom art. 53 § 1 i 2 kk. Tak zmodyfikowana kara respektuje konieczność prowadzenia wobec oskarżonego odpowiednio długiego oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego, a także spełnia rolę oddziaływania społecznego.

Przechodząc do oceny procedowania Sądu Rejonowego w odniesieniu do czynu z pkt II aktu oskarżenia, stwierdzić należy, iż trafne okazały się uwagi autora apelacji, w ramach podniesionego w pkt 2 apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, która doprowadziła do błędnego przyjęcia, że oskarżony włamał się do domu przy ul. (...) poprzez siłowe wpechnięcie okna, a więc popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 kk, nie zaś przestępstwo z art. 278 § 1 kk, w sytuacji gdy wszedł do tego domu poprzez otwarcie uchylonego okna.

Ustalenia dotyczące tego w jaki sposób oskarżony dostał się do wnętrza domu przy ulicy (...) w S., z którego następnie zabrał opisane w zarzucie przedmioty, Sąd I instancji mógł czynić jedynie na podstawie zeznań świadków P. K. i R. G. oraz wyjaśnień oskarżonego.

Wskazać więc należy, że z zeznań świadka R. G. jednoznacznie wynika, iż gdy około 13:30 opuszczał dom wraz z ekipą remontową, to w uzgodnieniu z właścicielem, w przedmiotowym budynku pozostawił uchylone okna. Właściciel miał później przyjechać i je pozamykać (k. 75). P. K. zeznał, że w dniu 28 maja 2016 r., o godz. 21:50, opuszczając swój remontowany dom, zamknął drzwi na zamek i pozostawił uchylone okna. Według niego sprawca dostał się do wnętrza mieszkania przez uchylone okno kuchenne znajdujące się przy głównym wejściu do domu, ponieważ na parapecie zauważył ślady obuwia i dłoni (k. 59). Z kolei z wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie wynika, że wszedł on do budynku przez okno kuchenne, które otworzył bez użycia siły, ponieważ górna część okna była uchylona (k. 84, 113).

W ocenie Sądu II instancji, nie ma wątpliwości co do tego, że Sąd Rejonowy słusznie pozytywnie ocenił oświadczenia procesowe powyższych świadków i oskarżonego w omawianym zakresie, zwłaszcza, że są one w pełni zbieżne co do faktu, że okna w przedmiotowym budynku w chwili kradzieży, nie były zamknięte, lecz uchylone.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy słusznie w ustalonym stanie faktycznym przyjął, że R. G. po wcześniejszym porozumieniu z właścicielami budynku, pozostawił uchylone okna, aby ułatwić wyschnięcie remontowanych elementów budynku i taki stan rzeczy istniał w chwili zdarzenia. Nie sposób jednak zaaprobować wniosku Sądu Rejonowego, zgodnie z którym M. A. „po uprzednim siłowym wepchnięciu okna, włamał się do wnętrza domu”. Zauważenia wymaga, że w części pisemnego uzasadnienia wyroku poświęconej ocenie prawnej tego czynu, Sąd Rejonowy ograniczył się w zasadzie do przytoczenia opisu czynu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem, w którym zawarte zostało wyżej cytowane stwierdzenie. Sąd Rejonowy nie wyjaśnił na jakiej podstawie przyjął ustalenie o „siłowym” wepchnięciu okna przez oskarżonego, jak również dlaczego taki sposób działania oskarżonego ocenił jako „włamanie” w rozumieniu art. 279 § 1 kk.

Wyjaśnić więc należy, że do przyjęcia, iż sprawca kradzieży rzeczy znajdującej się w pomieszczeniu, dopuścił się powyższego przestępstwa, wymagane jest aby pokonał on zabezpieczenie tego pomieszczenia, które stanowi manifestację woli właściciela zabezpieczenia go przed innymi osobami, w ten sposób, że dostaje się do środka pomieszczenia w wyniku usunięcia materialnej przeszkody, jaką stanowi część konstrukcji pomieszczenia lub jego zamknięcie.

Warunki powyższe w niniejszej sprawie nie zostały spełnione. W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, bezsprzecznie należy przyjąć, że skoro okna budynku były otwarte, to oznacza, że budynek ten nie był zamknięty i zabezpieczony przed wejściem, jakkolwiekby przeszkodą, którą należałoby przelamać. Oskarżony nie musiał pokonywać więc żadnego zabezpieczenia, bowiem okno, przez które się dostał do wnętrza budynku, nie mogło stanowić zabezpieczenia, skoro było otwarte i uchylone. W takiej sytuacji każdy mógł bez problemu wejść do domu przez okno, bez konieczności pokonywania jakiegokolwiek przeszkody i bez potrzeby użycia siły.

W tej sytuacji zdaniem Sądu II instancji, obrońca oskarżonego słusznie zakwestionował poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenie o „siłowym wepchnięciu okna” oraz „włamaniu się” do budynku, zasadnie podnosząc, że jest ono efektem błędnej oceny dowodów naruszającej dyrektywy art. 7 kpk.

Mając na uwadze powyższe, zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia wymagał istotnej zmiany. Sąd Okręgowy w ramach pkt-u II aktu oskarżenia, uznał M. A. za winnego tego, że w nocy z 28 na 29 maja 2016 r. w S. przy ul. (...) po wepchnięciu okna uchylonego w domu R. G. wszedł do środka domu i zabrał w celu przywłaszczenia

odkurzacz przemysłowy marki (...), wiertarkę marki M., wkrętarce marki B., wiertarkę wraz z walizką i wiertłami marki (...), szlifierkę kątową marki M., dużą szlifierkę kątową marki M. oraz mieszadło marki R.

o łącznej wartości 4.070 zł na szkodę R. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, co wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Nadmienić należy, iż rozstrzygnięcie tej treści spowodowało bezprzedmiotowość alternatywnego zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego w pkt 4 apelacji, tj. obrazy art. 91 § 1 kk, za pomocą którego skarżący dążył do objęcia instytucją ciągu przestępstw wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu.

Uznając oskarżonego za winnego czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, Sąd Okręgowy uznał za zasadne skazanie M. A. na karę 1 roku pozbawienia wolności, a więc w wymiarze znacznie odbiegającym od chociażby połowy ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn z art. 278 § 1 kk. Sąd Okręgowy zważył, iż właśnie ta kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, jej dolegliwość absolutnie nie przekracza stopnia jego winy i jednocześnie jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, ponadto uwzględnia wszystkie stwierdzone w sprawie wobec oskarżonego okoliczności obciążające i łagodzące, które już wyżej zostały wskazane.

W związku ze zmianą orzeczenia o karze w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I wyroku oraz zmianą orzeczenia w zakresie czynu z pkt II, niezbędne stało się ukształtowanie na nowym poziomie kary łącznej pozbawienia wolności. Z tego względu Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie z pkt III wyroku o wymierzeniu oskarżonemu M. A. kary łącznej pozbawienia wolności i na podstawie art. 91 § 2 kk orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kształtując wysokość kary łącznej na powyższym poziomie, Sąd Okręgowy uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru kary, określone w art. 53 kk, miał również w polu widzenia wszystkie elementy charakteryzujące, zarówno osobę oskarżonego, jak i popełnione przez niego czyny, jak również związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu. Wskazać trzeba, że liczba przestępstw dokonanych przez oskarżonego, a także fakt ich popełnienia na szkodę różnych pokrzywdzonych oraz okoliczność, że każde z nich cechuje wysoka społeczna szkodliwość, z pewnością sprzeciwiają się zastosowaniu, przy połączeniu orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar, zasady pełnej absorpcji. Niewątpliwie stanowiłyby to niczym nieuzasadnione premiowanie skazanego. Z kolei bliskość czasowa tych czynów, zbieżność naruszonych dóbr prawnych oraz ukierunkowanie w każdym przypadku na osiągnięcie korzyści majątkowej, sprzeciwia się zastosowaniu zasady kumulacji kar.

Z tych wszystkich względów określając wymiar kary łącznej, Sąd Okręgowy przyjął zasadę asperacji, uznając, iż kara ukształtowana według tej reguły będzie karą sprawiedliwą, która spełni swoje cele i w pełni odzwierciedli zawartość kryminalną czynów oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wobec jedynie częściowej zasadności podniesionych przez skarżącego zarzutów oraz niestwierdzenia innych, niż opisane wyżej uchybień powodujących konieczność zmiany lub uchylecia wyroku, w tym też uchybień określonych w art. 439 kpk i 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy, poza wyżej opisanymi zmianami, w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. A., utrzymał w mocy.

Mając na uwadze treść przepisu art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem apelacyjnym.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk, orzekł jak w wyroku.